

ugers arbejde var tilstrækkelig til, at der var tale om en arbejdstager i EU-rettens forstand. I tilknytning hertil henvises netop til Arbejdsdirektoratets vejledning om, hvornår en person skal anses for arbejdstager i ansættelsesforhold, der er aftalt til at have en kort varighed.

Videre fremgår det af meddelelsen, at en EU-borger, som har en tidsbegrænset ansættelse, men som ophører med arbejdet efter mindre end 10 uger, efter omstændighederne vil kunne opfylde betingelserne for at være arbejdstager i EU-rettens forstand, ligesom en person, der arbejder i mere end 10 uger, ikke altid vil opfylde betingelserne, f.eks. fordi der ikke er tale om et reelt arbejde. Denne præcisering er et resultat af en generel analyse af EU-retten, som Integrationsministeriet, bl.a. sammen med Justitsministeriet, har foretaget for at sikre, at udlændingemyndighedernes regler i praksis er i overensstemmelse med EU-retten.

Til sidst vil jeg gentage, at der er enighed mellem Integrationsministeriet og Justitsministeriet om den præcisering af arbejdstagerbegrebet, som er foretaget i Integrationsministeriets meddelelse til Udlændingesservice i oktober i år.

Kl. 16:56

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Astrid Krag.

Kl. 16:56

Astrid Krag (SF):

Som sagt er det jo altid rart, når der opnås enighed, men det står stadig meget hen i det uvisse for mig, hvad det er, der er foregået mellem Justitsministeriet og Integrationsministeriet, og hvad det er, der har været gældende retspraksis i perioden siden, ja, vi kan sige den 16. maj, hvor jeg stod her i salen sammen med andre kollegaer og blev afvist af integrationsministeren, da vi spurgte hende, om lige præcis den vejledning fra Arbejdsdirektoratet, justitsministeren læste højt fra, kunne gælde. Det blev blankt afvist, den kunne ikke gælde, heller ikke som vejledende. Det er jo det modsatte, justitsministeren siger nu.

Kan justitsministeren ikke komme nærmere ind på, hvilke argumenter Integrationsministeriet havde på de indre linjer for at afvise den henstilling, man kom med – i hvert fald er kommet med den 21. maj, som vi kan se af et notat? Jeg kan jo ikke vide, hvor meget tidligere man er kommet med den. Det er jo desværre det lod, man har som folkevalgt, at hvis ikke ministrene taler sandt fra talerstolen, har vi ikke nogen mu-

lighed for at tjekke det, medmindre der er nogle dygtige journalister, der søger aktindsigt.

Så kan ministeren ikke fortælle mig, hvilke argumenter man stødte på fra Integrationsministeriets side, der gjorde, at den her 10-ugersgrænse ikke bare fra starten blev respekteret, men at vi skulle have en polemik helt frem til oktober, før man kunne opnå den enighed, som ministeren er så glad for at man nu har opnået?

Kl. 16:58

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:58

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg tror, at spørgeren danner sig en forkert forestilling om, at man ministerierne imellem sådan råber og skriger ad hinanden og fører en kamp fra dør til dør og fra hus til hus. Her er det jo et spørgsmål om, at man hjælper hinanden, at man har dialog med hinanden, og så spørger de forskellige ministerier jo ofte Justitsministeriet til råds i forskellige spørgsmål. Det har man gjort i det her tilfælde, og der har været en god, harmonisk dialog, som har resulteret i den meddelelse, der blev sendt ud fra Integrationsministeriet den 2. oktober.

Kl. 16:58

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Astrid Krag.

Kl. 16:58

Astrid Krag (SF):

Det er jo godt at høre, at man ikke ligger i åben krig ministerierne imellem, det ville heller ikke være særlig konstruktivt. Men jeg må sige, at det bekymrer mig lidt, at det virker, som om justitsministeren har en ret lemfældig tilgang til, hvad danske borgere har retskrav på, for det er jo faktisk det, der er tilfældet. Først den 2. oktober har man opnået en eller anden enighed; først for en måned siden blev det lagt ud på Udlændingesservices hjemmeside, at der faktisk er den her grænse. Hvad der har været gældende for danskere, og hvilke rettigheder de har haft indtil da, står jo hen i det uvisse. Det er virkelig uklart, og det er jo det, der får tidligere justitsminister Hans Engell til at kalde det en retspolitisk skandale og sige, at det er enormt alvorligt med alle de sager, hvor borgerne nægtes deres retsgarantier.

Det kan da godt være, at man ikke har været uvenner ministerierne imellem, mens der har været den her uklarhed, men det er da lige problematisk for de danske borgere, der ikke har kendt deres rettigheder, og derfor vil jeg bare